

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΣΟΥΜΑΝ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Υπό κ. MICHEL BARELIER

Τὴν 24 Μαΐου 1951 ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀναστάτης Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν ὁμιλία τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Γαλλικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. M. Barelrier, ἑλληνιστί. Ὁ θερμὸς αὐτὸς Γάλλος πατριώτης, ἀκολουθῶν τὰς εὐγενεῖς παραδόσεις τῆς πατρίδος του, εἶναι τόσο φίλος τῆς χώρας μας, ὥστε νὰ αἰσθάνεται διὰ τὴν Ἑλλάδα ὡς Ἕλλην. Κατωτέρω παραθέτομεν ὑπὸ μορφὴν ἄρθρου τὸ περιεχόμενον ἐκείνης τῆς ὁμιλίας του, πλήρους γαλλικοῦ πάλμου.

Ἐδχαριστῶ πολὺ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς διὰ τὰ καλὰ του λόγια. Ἐδχαριστῶ τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ ἔκαμαν ἐλθόντες νὰ με ἀκούσουν. Ἐκεῖνος ὅμως πρὸς τὸν ὅποιον ἐκφράζω τὴν μεγάλην μου χαρὰν καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησίν μου εἶναι ἡ Ἀνωτέρα Σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν τῆς ὁποίας οἱ διδάσκοντες Καθηγηταί, πραγματικοὶ ἀπόστολοι τοῦ Κηρύγματος τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, παραχωροῦν τὴν ἔδραν ταύτην ὡς θῆμα ἐλεύθερον ἀπὸ τοῦ ὁποίου πολῖται ξένης ἐθνικότητος καὶ δοξασιῶν δύνανται ἐλευθέρως νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμην των. Καὶ νοερῶς μεταφερόμενος 19 αἰῶνας πρὶν ἀπὸ σήμερον, βλέπω ἐδῶ τὴν πλατεῖαν τῆς Πνυκὸς καὶ εἰς τὸ θῆμα τὸν Παῦλον κραυγάζοντα ἑλληνιστί πρὸς τὰ πλήθη, μεῖ δλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του: «ἀγαπάτε ἀλλήλους».

Δυστυχῶς ἡ διδασκαλία τοῦ πρωταποστόλου δὲν ἐχρησίμωσεν ὅσον ἔπρεπε εἰς τοὺς λαοὺς. Τὸ τραγικώτατον φαινόμενον τῶν δύο μεγάλων πολέμων εἶναι ἡ πειστικὴ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ. Καὶ τὰ ἀποτελέσματά των, ἡ καλυτέρα ἐπικύρωσις τῆς κοινωνικῆς σημασίας τῆς θεμελιώδους χριστιανικῆς ἐντολῆς.

Δὲν εἶναι δυνατὴ ἐν τούτοις ἡ μονόπλευρος τήρησις τῆς ἐντολῆς, διότι ὑφίστανται δυνάμεις κακοποιαὶ τῶν ὁποίων ἡ πλεονεξία ὁδηγεῖ διὰ σκοτεινῶν ὁδῶν τὸς λαοὺς τῆς Ἐυρώπης εἰς διχονοίας καὶ προστριβὰς μεταξὺ των, μεῖ ἀποτέλεσμα κάθε φοράν τὸν καταστρεπτικὸν πόλεμον. Εἰς τὴν ἀναγνώρισίν των δεόν ὁ καλόπιστος κριτικὸς νὰ ἀποδώσῃ τὸ περίφημον «γιατί» ποὺ ἐκυκλοφόρησε μεταξὺ τῶν μαζῶν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Ποῖται εἶναι αἱ σκότιαι δυνάμεις ποὺ ὑποδαυλίζουν τὸ μῖσος μεταξὺ Ἐυρωπαίων, ποῖτοι διαιροῦν διὰ νὰ βασιλεύουν καὶ νὰ πλουτίζουν, ποῖτοι κατατρίβουν ἀπὸ δύο αἰῶνων τοὺς δύο ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Δυτικῆς Ἡπειρωτικῆς Ἐυρώπης, εἰς τρόπον ὥστε μετὰ κάθε πόλεμον νὰ ἐρρίσκωνται οἱ νικηταὶ ἴσως πλέον κατεστραμμένοι ἀπὸ τοὺς ἠττημένους, καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος κάθε πολέμου ἐνισχύουν ἐξ ἀρχῆς τὸν ἠττηθέντα διὰ νὰ τὸν ρίψουν κάθε φοράν πρὸς ἄγριον καὶ πρὸς ἰσχυρὸν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου;

Ἐχρησίασθη νὰ περάσουν δέκα ἔτη διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀγωνιώδες τοῦτο ἐρώ-

τημα τὴν ἀπάντησιν ὁ Σουμάν, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἡ φωνὴ ἡκούσθη μεταξύ τῶν ἐκπροσώπων 280 ἑκατομμυρίων Ἑυρωπαϊῶν διὰ τὴν ὑποδείξειν ρεαλιστικὴν λύσιν τοῦ πλέον σημαίνοντος ζητήματος ἀνθρωπισμοῦ.

Ἔως ἔστου ἔτις φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, πρέπει ἴσως νὰ σὰς ἀπαριθμῶ μερικὰς ἀπὸ τὰς καταστροφὰς ἃς ὑπέστη ἡ Γαλλία κατὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον. Δὲν σὰς ἀπαριθμῶ τὰς ἑλληνικὰς, τὰς γνωρίζετε καλῦτερον ἀπὸ ἐμὲ διότι τὰς ἐξήσατε.

Ἡ Γαλλία, λοιπόν, κατὰ τὸν δεῦτερον παγκόσμιον πόλεμον ἔχασε σχεδὸν τρία ἑκατομμύρια ψυχὰς, ἀπὸ τὸν καθαυτὸ πόλεμον ἀλλὰ ἰδίως ἀπὸ αἰχμαλώτους μεταφερθέντας εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ καταναγκαστικὰ ἔργα, ἀπὸ βομβαρδισμοῦς, ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἀντίστασιν, ἀπὸ τυφεκισμοῦς, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνακατάληψιν, ἢ ὅποια ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος. Ἀνακατάληψις σημαίνει ἐκ βάρων ἀνασκαφῆν τοῦ καταλαμβανομένου ἐδάφους ὑπὸ τῶν φίλων, ἕως ἔστου παύση πᾶσα ἐχθρική ἀντίστασις, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλειῶν. Αὐτὴ ἢ πρόνοια, ἔτις, ἔκαμε πολλὰς γαλλικὰς πόλεις τῆς Μάγχης νὰ ἔχουν, ἀκόμη καὶ σήμερον, μόνον τὰς λιμενικὰς τῶν ἐγκαταστάσεις καὶ μερικὰ κτίρια εἰς τὴν προκυμαιῶν ἐσῶθεν δὲ ἐν ἀχανέσι νεκροταφεῖον γκρεμισμένων σπιτιῶν μὲ πασσάλους εἰς διάφορα σημεῖα: ἐδῶ ἦτο ἡ ὁδὸς Σταβίου, ἐδῶ ἡ ὁδὸς Ἐρμού, ἐδῶ ἡ ὁδὸς Αἰόλου κ.ο.κ.

Τὸ σύνολον τῶν γαλλικῶν ὑλικῶν ζημιῶν ἐξετιμήθη εἰς 100 δισεκατομμύρια δολλάρια. 450 000 οἰκήματα κατεστράφησαν· ἐξ ὁλοκλήρου, 1 400 000 οἰκήματα ὑπέστησαν σοβαρὰς ζημίας.

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσε τὰ 65 % τῶν ἐπιβατηγῶν ἀεροπλοίων τῆς, τὰ 85 % τῶν φορτηγῶν, τὰ 30 % τῶν ἀνθρακοφόρων, τὰ 35 % τῶν δεξαμενοπλοίων, τὰ 80 % τῶν ποταμοπλοίων τῆς. Τὸ 25 % τῶν μηχανημάτων τῆς κατεστράφη τελείως, τὸ 30 % κατεστράφη ἐν μέρει, τὸ 60 % τῶν βιολογικῶν ἐμπορευμάτων ἀπωλέσθησαν καθὼς καὶ τὸ 40 % τῶν ἐπιβατικῶν. 7550 γέφυραι κατεστράφησαν, 1700 ἔργα κατεστράφησαν.

Ἐπὶ 1100 προκυμαιῶν πλευρίσεως πλοίων κατὰ τὸ 1939 ἔμειναν μόνον 295 κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Ἀπὸ 2138 γερανούς, κατεστράφησαν οἱ 1800, 2000 πλοῖα παντὸς ἐκτοπίσματος ἐβυθίσθησαν ἐντὸς τῶν γαλλικῶν λιμένων διὰ τὴν ἐμποδίζουσαν τὴν εἰσοδον. Ἀπὸ 6000 μίλια διωρῶν καὶ ποταμίων ὁδῶν ἀπέμειναν πλεῦσιμα μόνον 300 μίλια.

Ἄλλα τὰ γαλλικὰ ἀεροδρόμια, 800 τὸν ἀριθμὸν, ἡχρηστεύθησαν· ἐκ δὲ τῶν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομῶν τὰ 80 %, ἦτοι 3 450 000 τετραγωνικὰ μέτρα, κατεστράφησαν.

418 000 ἐκτάρια γαλλικοῦ ἐδάφους εὐρέθησαν ὑπονομιευμένα, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐξαχθεισῶν ναρκῶν ἀνῆλθε, ἕως τὴν 1ην Αὐγούστου 1947, εἰς 12 984 500.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ πυκνότης τῆς ὑπονομιεύσεως ὑπῆρξεν ἀνωτέρα ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. 3 ἑκατομ. εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, 2 ἑκατομ. εἰς τὴν Ὀλλανδίαν καὶ 1 ἑκατομ. εἰς τὸ Βέλγιον.

Οἱ Γερμανοὶ ἀφῆρσαν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἀγρότας 650 000 ἵππους, τὸ ἡμισυ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων καὶ τὸ ἡμισυ τῶν κοπαδιῶν τῶν χοίρων.

Μᾶς ἐπῆραν 65 ἑκατομ. τόννους μεταλλεύματα, 8 ἑκατομ. τόννους τοιμῆντο καὶ τεραστίας ποσότητας οἰκοδομησίμων ὀλών.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἐφθάναν αὐτὰ, μᾶς ἐπαιρναν καὶ 500 ἑκατομ. φράγκα ἡμε-

ησιώς από την Τράπεζαν τῆς Γαλλίας καὶ ἠγόραζαν μὲ τὰ λεπτά μας δ,τ τοὺς ἤρσε.

Ἐν ὀλίγοις, καὶ ὅπως εἶναι εἰς ὄλους μας γνωστόν, ὁ λαὸς αὐτὸς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἐνὸς μεγάλου σχιζοφρενοῦς μεταβλήθη εἰς μίαν ἀγέλην λυσσώντων λύκων, σπείρων εἰς τὸ διάβα του τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν.

Κάποτε ἦλθεν ἡ ἀπελευθέρωσις. Παντοῦ ἐρείπια. Παρουσιάσθη τότε εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Ἰωάννης Μοννέ. Τὸ διορατικόν του πνεῦμα ἀνεγνώρισεν τὴν ἀξίαν τῶν μὲ ὀρισιμένην χρονικὴν περιόδον σχεδίων ἀνασυγκροτήσεως, τῶν ρωσικῶν πλάνων, τῶν ὁποίων, ἀσχέτως φρονημάτων πολιτικῶν, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητά, καὶ ἐξεπὸνήσῃ καὶ αὐτὸς ἕν πενταεστὲς σχέδιον ἀνασυγκροτήσεως τῆς Γαλλίας, γνωστόν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχέδιον Μοννέ. Τὸ σχέδιον τοῦτο σκοπὸν εἶχε νὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὸ γαλλικὸν κεφάλαιον, καὶ διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τῶν μηχανικῶν μέσων καὶ μεθόδων παραγωγῆς νὰ δώσῃ εἰς τὴν γαλλικὴν οἰκονομίαν τὰ μέσα πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου, τὴν πλήρη ἀπασχόλησιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα τῆς Γαλλίας εὐρίσκειτο κατὰ τὸ 1939 εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τοῦ 1913, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1900 μέχρι τοῦ 1913 εἶχεν ἀυξηθῆ κατὰ 35%. Ἡ νάρκωσις αὕτη τῆς γαλλικῆς οἰκονομίας ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον σοβαρὰ καθόσον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ πρόοδος ἐξηκολούθει, καὶ μάλιστα ἐπεταχύνετο εἰς τὰς ἄλλας χώρας καὶ ἰδίως εἰς ὄλους τοὺς βιομηχανικοὺς γείτονάς τῆς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Βασικὸν αἷτιον ἦτο ὁ πεπαλαιωμένος τῆς βιομηχανικῆς ἐξοπλισμὸς καθὼς καὶ ὁ γεωργικὸς τοιοῦτος. Τὰ σφάλματα τῆς οἰκονομικῆς, τῆς νομισματικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τῆς πολιτικῆς, ἡ δημογραφικὴ τῆς ὑφεσις καὶ αἱ διεθνεῖς καταστάσεις τῶν ὁποίων ἡ χώρα αὕτη δὲν ἦτο πλέον κυρία, συνέτεινον ὥστε τὸ παραγωγικὸν τῆς κεφάλαιον νὰ ὑποστῇ βραδείαν καὶ συνεχῆ κατὰπτωσιν λόγῳ ἀνεπαρκοῦς ἀνανεώσεως ὅλα δὲ ταῦτα τὴν ἔφερον εἰς μίαν κατάστασιν οὕτως εἰπεῖν γήρατος, πρὶν ἀκόμη ἐπέλθουν αἱ καταστροφαὶ καὶ αἱ διαρπαγαὶ τοῦ 1939—1945.

Ἀπόδειξις τρανὴ εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς εἶχον ἐγκαταστάσεις παλαιὰς κατὰ 30 ἔτη, τὰ σιδηρουργικὰ ἐργοστάσια εἶχον μηχανήματα τοῦ 1914 καὶ τὸ ἥμισυ τουλάχιστον τῶν ὑφαντουργικῶν τῆς μηχανημάτων ἦσαν προγενέστερα τοῦ 1919.

Ἐπίσης καθυστερημένος ἦτο ὁ γεωργικὸς τῆς ἐξοπλισμὸς. Κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ ἕνα τρακτέρ καὶ 600 καλλιεργημένα ἑκτάρια, ἐνῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπῆρχεν ἕν κατὰ 40 ἑκτάρια καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἕν καὶ 70. Ἐξ αὐτοῦ, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, προκύπτουν αἱ χαμηλαὶ ἀποδόσεις καὶ τὰ μεγάλα κόστη, ἐκ τούτου προκύπτει ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι αἱ τιμαὶ εἶναι πολὺ χαμηλαὶ ἐν σχέσει μὲ τὸ κόστος τοῦ προϊόντος ἐνῶ εἶναι πολὺ ὕψηλα ἐν σχέσει μὲ τὰς διεθνεῖς τιμὰς. Διὰ τοῦτο ἡ γεωργία εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν διεθνή ἀνταγωνισμόν ἢ δὲ μεγάλην γεωργικὴν μάζαν εὐρίσκειται ὑπὸ κακὰς συνθήκας διαβιώσεως καὶ ἔχει ἀσθενῆ ἀγροαστικὴν δύναμιν εἰς βιομηχανικὰ προϊόντα, πράγμα τὸ ὅποσον ἄγει εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ὑπαίθρου καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰς μεγαλοπόλεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κτηματικὸν τῆς κεφάλαιον, ἡ κατὰπτωσις ἦτο χειροτέρα.

Ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τοῦ 1939 εἶχον κτισθῆ ἐν Γαλλίᾳ 1,5 ἑκατομμύριον κατοικίαι ἤτοι 13% τοῦ κατὰ τὸ 1913 ὑπάρχοντος ἀριθμοῦ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ Γερμανία ὠκοδόμηει 4 ἑκατομ. ἤτοι 22%, ἡ Ἀγγλία 3 700 000 ἤτοι 30%, ἡ δὲ Ὀλλανδία 820 000 ἤτοι 60%.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἀπογήρανσις ἐφθασε εἰς μερικὰ σημεῖα τὸν βαθμὸν ἀπονεκρώσεως, ὀδηγοῦσα τὴν χώραν εἰς βραδείαν ἀλλ' ἀσφαλῆ καταστροφὴν. Τὸ Σχέδιον Μοννέ, διὰ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ κοινωνικοῦ κεφαλαίου, θέσσε σκοποὺν καὶ ἔχει ἤδη ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι ἐσταμάτησε αὐτὴν τὴν κατὰπτωσιν καὶ ἔδωσε ἀπὸ δαίγματα ἀναγεννήσεως καὶ προόδου.

Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ Σχεδίου τούτου συνειργάσθησαν 25 ἐπιτροπαί, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος χίλιοι περίπου εἰδικοί, γεωργοί, βιομήχανοι, μηχανικοὶ καὶ ἐργάται ὡς ἐμπειρογνώμονες διὰ κάθε βασικὸν κλάδον, ἐκτὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς κυβερνήσεως. Τὸ πλέον ἀξιοσημείωτον εἰς τὸ Σχέδιον τούτο ὑπῆρξεν ὅτι κάθε Γάλλος τὸ ἐθεώρησε ὡς ἀτομικὸν του σχέδιον, τὸ ἀνεκοιλόπηθ' ἢ μὴ πιστῶν, ἐδέχθη νὰ συμβάλῃ μὲ ἑλᾶς του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν πραγματοποιήσειν του διὰ τὸ γενικὸν καλὸν καὶ συνεπῶς ἐδέχθη ἑλᾶς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ θυσίας.

Ὡς βάσις διὰ τὴν ἀνόρθωσιν ταύτην ἐχρησίμεισε ἡ ἀμερικανικὴ βοήθεια ἀλλὰ οἱ Γάλλοι δὲν ἐβασίσθησαν ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτήν. Αἱ καταστροφαὶ ὡς ὑπέστη ἡ Γαλλία τῆς ἐπέτρεψαν νὰ δεχθῆ αὐτὴν τὴν βοήθειαν χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ εἰς τὰ ἄδύνατα τοῦ κόσμου ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κυριαρχίαν της, ἐν ᾧ μέτρῳ ἀπεδείχθη ἀποφασισμένη νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴν βοήθειαν ταύτην, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ μέσα ἕκαστα τὰ ὅποια τὴν κατέστησαν ἱκανὴν νὰ μὴ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην τῆς βοηθείας ταύτης, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ νὰ εὐρεθῆ εἰς θέσιν νὰ συμμετέχῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν παγκοσμίων ὑποθέσεων, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ παρὰ μόνον μὲ τὴν ἀπόκτησιν ἰδικῆς της βιωσίμου οἰκονομίας. **Διότι διὰ τοὺς λαοὺς μὴ μόνον μορφή ὑπάρχει ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοδιαθέσεως, νὰ ζῶν ἀπὸ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας των.**

Τὰ διὰ τοῦ Σχεδίου πραγματοποιηθέντα ἀποτελέσματα δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς ὀλίγους ἀριθμούς.

Ἐν πρώτοις ἡ γεωργία, ἀναβιάσασα τὸν ἀριθμὸν τῶν τρακτέρ ἀπὸ τὰς 30 χιλιάδας τοῦ 1938 εἰς 140 000 κατὰ τὸ 1950 καὶ χρησιμοποιοῦσα ἀφθονίαν λιπασμάτων, ἐφθασε νὰ παράγῃ 8 ἑκατομμύρια τόννους σίτου ἑτησίως, ἐξ ὧν περισσεύουν ἕν ἑκατομμύριον τόννων δι' ἐξαγωγὴν.

Κατὰ τὸ 1950 παρήγαγε: 1,5 ἑκατομ. τόννους κριθῆς, 3,5 ἑκατομ. τόννους βρώμης, 13 ἑκατομ. τόννους γεωμήλων, 13 ἑκατομμύρια τόννους σακχαροῦχα τεύτλα, 10 φορὰς περισσότερα ἐλαιώδη, 50% περισσότερα ὀπωρικά, 8 ἑκατομμύρια τόννους οἴνου.

Ἡ παραγωγή κρέατος καὶ γαλακτερῶν προϊόντων ὑπερέβη τὰ ἀνώτατα σημεῖα προηγουμένων παραγωγῶν, ἐξ οὗ καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ κολλοσιαίας ποσότητος κρέατος, ἰδίως χοιρινῶν. Ἡ ἐκ τῶν τεύτλων παραγωγὴ ζακχαρέως ἐφθασε τοὺς 1 350 000 τόννους ἐκτὸς 400 000 τόννων παραχθέντος οἰνοπνεύματος. Ἡ ἀξία τῶν κατὰ τὸ 1950 ἐξαχθέντων γεωργικῶν προϊόντων ἐπλησίασε τὰ 100 δισεκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

Ἡ ἀύξησις τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς διὰ τοῦ Σχεδίου Μοννέ φαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι :

Ἐν πρώτοις ὁ δείκτης τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς μὲ βάσιν 100 τὸ 1938, ἀπὸ 84 κατὰ τὸ 1946 ἀνήλθε εἰς τὰ 140 κατὰ τὸ 1951. Ἡ μηνιαία παραγωγὴ ἀνθρακος ἀπὸ 3 964 000 κατὰ τὸ 1938 ἔφθασε τὰ 4 800 000 τὸ 1950. Ἡ ἡλεκτρικὴ ἐνέργεια ἀπὸ 1,5 δισεκατομμύρια ὠραία χιλιοβάτ τὰ 3. Ὁ χυτοσίδηρος ἀπὸ 500 χιλιάδες τόννους τὰς 700. Ὁ χάλυψ ἀπὸ 518 000 τοὺς 830 000. Τὸ τσιμέντο ἀπὸ 296 000 τοὺς 640 000. Τὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ 15 000 τὸν μῆνα διὰ τὰ ἰδιωτικὰ τὰ 26 500. Οἱ καμιονέτες ἀπὸ 1 870 τὰς 7 250. Τὰ βαρέα φορτηγὰ ἀπὸ 1410 τὰ 3300. Ὁ δὲ ἐμπορικὸς στόλος, ἀνανεωθείς, ἔφθασε σήμερον τοὺς 3 080 000 τόννους.

Ἐπειδὴ ἡ παραγωγικότης τῆς ἐργασίας εὐρίσκεται εἰς ἀπ' εὐθείας σχέσιν μὲ τὴν ποσότητα τῆς διαθέσιμου κινήτηριου δυνάμεως, ὅλη ἡ προσπάθεια ἐστράφη πρὸς τὴν αὐξήσιν τῆς δυνάμεως ταύτης, μέρος τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν τὰ ἔργα τῆς διαρρυθμίσεως τῆς κοιλάδος τοῦ Ροδανοῦ, τῆς ὁποίας τὴν μεγάλην προσπάθειαν καὶ τὰ ἐκτελούμενα ἔργα θὰ προβάλωμεν εἰς κινήματογραφικὴν ταινίαν, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ τέλος τῆς διαλέξεως δύνανται ὅσοι θέλουν νὰ παρακολουθήσουν. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐννοοῦμεν νὰ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς τὰ καταστρέψουν.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Σουμάν ἐπήγγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ φράγμα τοῦ Ζενισιά, τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Ροδανοῦ. Μαζί του ἦταν ὁ Ἰωάννης Μοννέ. Γυρίζει ὁ Σουμάν καὶ τοῦ λέγει :

— Μὰ εἶναι ἔξοχο, εἶναι ὑπέροχο.

Ὁ Μοννέ δὲν ἀπήντησε, μόνον κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Τί ἔχεις, τοῦ λέγει ὁ Σουμάν, τί συμβαίνει;

— Τί νὰ ἔχω κ. Πρόεδρε, σκέπτομαι πῶς ἄδικο προσπαθοῦμε καὶ ἀγωνιζόμεθα, ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ εἶναι πάλιν καταδικασμένα νὰ καταστραφοῦν.

Ἐξάλλος ὁ Σουμάν τὸν ἐρωτᾷ :

— Νὰ καταστραφοῦν, ἀπὸ ποιόν, ΓΙΑΤΙ;

— Μὲ ρωτᾶτε γιατί; Ἀπλούστατα, διότι εἰς ἓνα νέον πόλεμον θὰ μᾶς τὰ καταστρέψουν— ὄχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Καὶ δὲν θὰ γίνον μόνον στάχτη τὰ σημερινὰ μας ἔργα, δὲν θὰ καταστραφῆ μόνον τὸ Παρίσι καὶ ὅλαι αἱ ὠραῖαι πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀθάνατα ἔργα ποὺ ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι πολιτισμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης. Τί θὰ λέγατε, κ. Πρόεδρε, ἂν σὰς ἔλεγα ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος ἀντὶ τοῦ Παρθενῶνος νὰ δοῦν μιὰ μέρα στὴν θέσιν του οἱ μεταγενέστεροι ἐπάνω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἓνα χαίνοντα κρατῆρα;

Ἄστραψαν τὰ μάτια τοῦ Σουμάν

— Μὰ ποῖς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ βάρβαρος, ποῖς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ βέβηλος ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο ἀνασιούργημα, κ. Μοννέ; Θὰ τὸν ὑπερασπίσωμεν τὸν πολιτισμὸν μας μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μας καὶ μαζί ἡμῶς ὅλη ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης.

— Κύριε Πρόεδρε, αὐτὰ πού μοῦ λέτε εἶναι ὠραῖα ὄνειρα. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πρακτικὸς ἀνθρωπος, βλέπω τὰ πράγματα μὲ τὸν φακὸν τῆς πραγματικότητος.

"Αφήστε με νά σᾶς ἐκθέσω τὴν σκέψιν μου : Ὑποθέσωμεν ὅτι γίνεται ὁ τρίτος πόλεμος καί, ὅπως εἴμεθα διηρημένοι καὶ ἀπαράσκευοι, ὁ ἐπιδρομεύς, ὅπως καὶ στὰ 1940, καταλαμβάνει τὴν Εὐρώπην. Οἱ φίλοι μας ἔμως ἀγρυπνοῦν, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν καί, ὅπως γίνεται πάντα, θὰ τρέξουν νά μᾶς ἐλευθερώσουν. Θὰ ἀρχίσουν καταστρέφοντες τὰ ὄχυρά τοῦ κατακτητοῦ, τὰ βιομηχανικά του κέντρα ἐν Εὐρώπῃ, τὰς συγκοινωνίας του καί, ὅταν ἐτοιμασθοῦν πλήρως, θὰ ἔλθουν νά μᾶς ἀπελευθερώσουν. Καί ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νά εἰπουν εἰς τὸν ἐχθρὸν τηλεγραφικῶς: φύγε, πρέπει νά τὸν ἐκδιώξουν. Αὐτὸς δὲν θὰ φύγῃ. Θὰ τοῦ ἀρχίσουν τότε ἕνα βομβαρδισμὸν μὲ ἀτομικὰς βόμβας ἕως ὅτου τὸν καταστρέψουν. Θὰ κάμουν τὴν Εὐρώπην Σαχάραν καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἐλευθερώσουν τὴν νεωτέραν..." Ἀτλαντίδα! Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νά περιμένωμεν αὐτὴν τὴν καταστροφὴν ἀλλὰ νά τὴν προλάβωμεν.

— Ἐχεις δίκιο, κ. Μοννέ, πρέπει νά τὴν προλάβωμε, ἀλλὰ μόνοι μας δὲν μπορούμε νά κάμωμε τίποτε. Πρέπει ὁ Ὅργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν νά κινηθῇ, πρέπει τὸ Συμβούλιον τοῦ Στρασβούργου νά καλέσῃ ὅλα τὰ ἔθνη, πρέπει τὸ κίνημα τῆς Στοκχόλμης διὰ τὴν εἰρήνην νά ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλα ἑκατομύρια ὑπογραφῶν, πρέπει...

— Σταθῆτε, κ. Πρόεδρε, δὲν πάμε καλά. Καὶ ἄλλοτε εἴχαμε τὴν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν καὶ τώρα ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ὄνειροπόλους, ἀπὸ εἰρηνιστὰς καὶ ντεφαιτιστὰς. Δὲν θὰ γίνῃ πάλιν τίποτε μὲ τὰ λόγια. Ἐγὼ προτιμῶ τὰ ἔργα. Δὲν ἀρχίζομε καλύτερα νά βγάζωμε σιγὰ σιγὰ τὰ πραγματικά ἐμπόδια ποῦ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐλευθεροὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς; Ἄς πιάσωμε ἀπὸ τὴν βᾶσιν. Ποιὸς μᾶς καταστρέφει ἕως τώρα τὰ ἔργα μας; Ἡ Γερμανία. Τί μᾶς χωρίζει ἀπὸ αὐτὴν; Τί διαφορὰς ἔχομε; Ἐὰν εἴμεθα ἡμεῖς στὴν θέσιν της, τί θὰ κάναμε; Ἄς μὴ λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὸν σχιζοφρενῆ ἡγέτην της τοῦ 39, ποῦ ἐξήτει τὴν παγκόσμιον γερμανικὴν ἐπικράτησιν. Ὁμαλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ χώρα αὐτή, ὅπως εἶναι σήμερα, χωρὶς ἀποικίας διὰ τὴν ἐξέυρεσιν πρώτων ὠλῶν καὶ χωρὶς ἰδικὰς της ἀγορὰς καταναλώσεως, χωρὶς δυνατότητας ἐπεκτάσεως διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ πλεονάζοντος πληθυσμοῦ της, τί θὰ κάμῃ αὐριον; Αἱ ἴδιαι πάντοτε σκότιαι δυνάμεις θὰ τὴν ὀπλίσουν, θὰ τὴν ἐνισχύσουν, διὰ νά τὴν ρίψουν πάλιν ἐναντίον τίνος; Ἀσφαλῶς τῆς Γαλλίας.

Δὲν πέρασε ἕκτοτε πολὺς καιρὸς. Στὰς 9 Μαΐου 1950 ἔσκασε ὡς βόμβα ἡ διακήρυξις τοῦ Σουμάν, καὶ μπορῶ νά σᾶς θεβαιώσω ὅτι αἱ σκότιαι δυνάμεις ἀκόμη δὲν συγγῆλον. Σπασμοδικαὶ κινήσεις καὶ προσπάθειαι δημιουργίας ἐμμέσως ἀντιπερισπασμοῦ ἐντὸς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας διὰ τοῦ Σουμάχερ ἀλλὰ καὶ ἡ πείσμων ἀρνήσις των μέχρι σήμερον νά προσχωρήσουν εἰς τὸ Σχῆδιον Σουμάν ἐξηγεῖ πολλά. Ἀλλὰ ἄς σταθοῦμε πρὸς στιγμὴν νά ἴδωμε ποῖον σύστημα μᾶς συμφέρει ἡμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους. Ἄφ' ἑνὸς εἶναι ἡ ρομποτοποίησης, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ ἀριθμοποίησης τῶν μαζῶν. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἀσφαλῶς δὲν βρέθηκε ἀκόμη μηχανὴ νά κατασκευάσῃ ἕνα Σωκράτη οὔτε ἕνα Πλάτωνα, διὰ δὲ τὸ δεῦτερον δυνάμεθα νά παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἀριθμοποίησης καὶ ἡ ἀπόλυτος ἐξίσωσις τῶν μαζῶν δὲν δύνανται νά βγάλουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ κτήνος καὶ νά τὸν πλησιάσουν πρὸς τὸ ἀνώτερον πνευματικὸν ἐπίπεδον, πρὸς τὸ θεῖον. Οὐδεὶς δύνανται νά ἀρνηθῇ ὅτι ἡ ἰσορροπία εἰς τὴν φύσιν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀνισότητος.

Ἐάν δλα τὰ σώματα εἰς τὸ σύμπαν ἦσαν ἴσου μεγέθους, εἶναι πολὺ πιθανόν ἔτι δὲν θὰ κατωρθώνετο νὰ διατηρηθῆ ἡ σημερινή των ἰσορροπία. Ἐάν δλη ἡ γῆ ἦτο πεδιάς, χωρὶς ὄρη καὶ βυθίας θαλάσσας, ἀσφαλῶς θὰ ἐξηραίνετο. Ἡ ζῶη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως διαφορῶν ἐπὶ τῶν ἀνισοτήτων. Τὸ ἀντίθετον θὰ ἦτο ὁ θάνατος. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὅποτον καυχώμεθα ἔτι διαφέρει ἀπὸ τὰ κτήνη, χρειάζεται ἀκριβῶς τὸ μέσον νὰ τὸν βγάλωμε ἀπὸ τὴν κτηνώδη κατάστασιν καὶ νὰ τὸν ἐξυψώσωμεν πνευματικῶς. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο πρέπει νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν ἀναγκαιούσαν τροφήν, κατοικίαν καὶ ἐνδυμασίαν, διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὰς ἀνάγκας τοῦ κτήνους ποῦ ἔχει μέσα του, καὶ ἀνυψοῦντες αὐτὸν διὰ τῆς μορφώσεως εἰς τὸ πνευματικὸν πεδίον νὰ τοῦ ἐπιτρέψωμεν νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἡ ἱκανότης τοῦ πνεύματός του εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῆ ἔτι παρ' ὅλα τὰ σημερινὰ ἐμπόδια, ἰδίως λόγῳ τῶν ὑψηλῶν διδάκτρων, πλεῖστοι εἶναι οἱ μεγάλοι ἄνδρες οἵτινες ἐξεπήδησαν ἀπὸ τὰς κατωτέρας τάξεις καὶ κατέλαβον ἐξεχούσας θέσεις εἰς τὴν κοινωνίαν.

Σήμερον, πλεῖστων λαῶν ζητοῦν τὸν ἐκπολιτισμὸν διὰ τοῦ τετάρτου σημείου τοῦ Δόγματος Τρούμαν, οἱ Ἀμερικανοί. Ἐλπίζω ἔτι ὁ νέος των τρόπος θὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸς: πάντως παλαιὰ παραδείγματα ὅπως: τῶν Ἴνκας, τῶν Ἀζντέκων, ἢ τῶν Ἐρυθροδέρμων, δὲν μὲ ἱκανοποίησαν. Ἀκούονται ψιθυρισμοὶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὸ Μαρόκο καὶ τὰς ἀποικίας μας, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω ἔτι εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ λέξις ἀποικία κατηργήθη καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἡ Γαλλικὴ Ἐνωσις, εἰς τὴν ὅποίαν ἔχομεν καταργήσει πᾶσαν φυλετικὴν διάκρισιν καὶ ἐργαζόμεθα μὲ δάσιν τὴν Ἐλευθερίαν, δόγμα τὴν Ἰσότητα καὶ σκοπὸν τὴν Ἀδελφοσύνην.

Θὰ σὰς φανῆ ἴσως περίεργον νὰ ἀκούσετε ἔτι εἰς τὸ Ἀλγέριον ὑπάρχουν 35 000 αὐτοκίνητα ἰδιωτικὰ ἡλικίας μικροτέρας τῶν δύο ἐτῶν, ἐπὶ συνόλου 125 000 ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων. Ὅτι εἰς τὸ Μαρόκον ὑπάρχουν 41 000 χιλιόμετρα ἀσφαλτοστρωμένων ὁδῶν, ἔτι εἰς τὰ πλεόν ἀπομακρυσμένα ἐδάφη τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως, μέσα εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ὑπάρχουν σχολεῖτα ὑποδειγματικά, νοσοκομεῖα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια ἰατρικά, ὧν ἡ δρᾶσις ἐπὶ τῶν τροπικῶν ἀσθενειῶν, ὅπως ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου, ὑπῆρξεν ἐξόχως ἀποτελεσματικῆ.

Ἄλλ' ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὸ θέμα. Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σουμάν.

Εἶπομεν ἔτι τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν τῆς 9 Μαΐου 1950 ὁ Ρομπέρ Σουμάν, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, ἐπρότεινε τὴν τοποθέτησιν τοῦ συνόλου τῆς παραγωγῆς ἀνθρακὸς καὶ χάλυβος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας ὑπὸ ἓνα Ὅργανισμὸν, ἀνοικτὸν εἰς τὴν συμμετοχὴν ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

Τέσσαρα σημεῖα τῆς διακηρύξεως ταύτης χρήζουν προσοχῆς:

1) Ὅτι ἡ Ἑρῶπη εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐνωθῆ πολιτικῶς διὰ μίας. Χρειάζεται προηγουμένως νὰ ἀφαιρέσωμεν ἓνα ἓνα τὰ κύρια ἐμπόδια τὰ ὅποια μᾶς χωρίζουν, καὶ τὰ ἐμπόδια ταῦτα εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ὁ οἰκονομικὸς ἀνταγωνισμὸς.

2) Πρέπει νὰ ἀποβάλωμεν τὰ πάθη τὰ ὅποια μᾶς χωρίζουν. Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μίση τὰ ὅποια ἠγέρθησαν, ὑπεδαυλίσθησαν καὶ ἐγίγαντώθησαν ἐν Ἑρῶπῃ εἶναι τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Γερμανῶν. Ἐ! λοιπὸν ἐγώ

πρώτος δίδω τὸ παράδειγμα, εἶπε, λησιμονῶ ἔλα τὰ περασμένα καὶ δίδω τὸ χέρι στὴν Γερμανία.

3) Ἡ πρότασις περὶ συνενώσεως τῶν δύο πρωταρχικῶν βιομηχανικῶν εἶναι ἀπλῶς μία ἀρχὴ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεκτείνωμεν καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς οἰκονομίας, οὕτως ὥστε ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν εἰς τὸ μέλλον νὰ καταστῇ ἀδύνατος.

4) Συνεργαζόμενοι μὲ πραγματικὴν ἀγάπην καὶ ἀδελφoσύνην μὲ ἕλας τὰς χώρας ποὺ θὰ ἀποδεχθοῦν τὴν πρότασίν μας, θὰ δημιουργήσωμεν μίαν τεραστίαν ἀγορὰν καταναλώσεως τῆς ὁποίας θὰ καταρρίψωμεν τὰ ἐσωτερικὰ τελωνειακὰ φράγματα, θὰ καταναείωμεν τὴν παραγωγὴν καὶ θὰ τὴν προσαρμόσωμεν ἀναλόγως τῶν κλιματολογικῶν καὶ ἔδαφικῶν συνθηκῶν μιᾶς ἐκάστης τῶν συμμετεχουσῶν χωρῶν καὶ διὰ τ.ῦ τρόπου τούτου θὰ ἀνυψώσωμεν τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν λαῶν.

Ἡ πρότασις τοῦ Σουμάν εὗρηκε εὐμενῆ ἀπήχησην καὶ κατανόησιν ἐκείθεν τοῦ Ρήνου, καθὼς καὶ εἰς τέσσαρας ἄλλας χώρας πρὸς τὸ παρόν, τὴν Ἰταλίαν, τὸ Βέλγιον, τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὸ Λουξεμβούργον. Τεχνικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐτέθησαν πάραυτα ἐπὶ τὸ ἔργον πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ Σχεδίου τούτου καὶ μετὰ 10 μῆνας, ἤτοι τὴν 19 Μαρτίου 1951, τὸ Σχῆδιον ἐμονογραφήθη ἐν Παρισίοις παρὰ τῶν τεχνικῶν ἐμπειρογνομόνων τῶν χωρῶν αὐτῶν.

Μετὰ ἕνα μῆνα, καὶ συγκεκριμένως τὴν 18 Ἀπριλίου 1951, ὑπεγράφη ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν ἑξ χωρῶν εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ὁρολογίου —εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μέρος ἀπὸ οὗ ὁ Σουμάν διεκήρυξε τὴν πρότασίν του— ἡ Συμφωνία. Διὰ τὴν Γαλλίαν ὑπέγραψε ὁ Σουμάν, διὰ τὴν Γερμανίαν ὁ Ἀντενάουερ, διὰ τὴν Ἰταλίαν ὁ κόμης Σφόρτσα, διὰ τὸ Βέλγιον ὁ Βάν Ζήλανδ, διὰ τὴν Ὀλλανδίαν ὁ Ντίρκ Στίκκερ καὶ διὰ τὸ Λουξεμβούργον ὁ κ. Βές. Ἡ ὑπογραφή τῆς Συμφωνίας ταύτης ἀπέτελεσε σταθμὸν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἱστορίαν καὶ τὸ πρῶτον πραγματικὸν εἶμα πρὸς μίαν πανευρωπαϊκὴν Ἐνωσιν.

Διὰ τῆς συμφωνίας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὄρισθη πενηκονταετής, δημιουργεῖται ἐν εἰρηνικῶν μπλόκ 150 ἑκατομμυρίων κατοίκων, μίᾳ ἀγορᾷ ἀριθμητικῶς ἴση πρὸς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Συνθήκη περιλαμβάνει 95 ἄρθρα. Ἐκτὸς τούτων περιλαμβάνει μίαν συμφωνίαν σχετικῶς μὲ τὴν μεταβατικὴν περίοδον, διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὀργανισμῶν καὶ διὰ τὰ ἀναγκαζοῦντα μέτρα διὰ τὴν προσοδευτικὴν προσαρμογὴν τῶν παραγωγῶν πρὸς τὰς νέας συνθήκας τῆς κοινῆς ἀγορᾶς.

Ἀνάπτυξις τοῦ Ὁργανισμοῦ.— Ἀνωτάτη Ἀρχή—Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπή—Κοινὴ Συνέλευσις—τὸ Συμβούλιον τῶν Ὑπουργῶν—τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον—Ὁ ρόλος τῶν ὀργανισμῶν—Οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ διατάξεις—Ὅροι τροφοδοτήσεως τῶν χρησιμοποιουμένων τῶν ἄνθρακα καὶ τῶν χάλυβα—Δικαία κατανομὴ τῆς παραγωγῆς—Συγχρονισμὸς τῆς παραγωγῆς καὶ βελτίωσις τῆς ποιότητος—Βελτίωσις τοῦ βιοτικῶ ἐπιπέδου τοῦ ἐργάτου—Καταδιώξις τῶν καρτέλ καὶ τῶν διαφόρων δολίων συνασπισμῶν—Εἰσοδοχὴ νέων χωρῶν μελῶν—Κατάτασις διακρίσεων κατὰ τὰς μεταφορὰς—Βοήθεια πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις διὰ τὴν προσαρμογὴν εἰς τὸ Σχῆδιον (τὸ κείμενον τῆς κοινῆς δηλώσεως).

Ἡ συμφωνία θά ἐπικυρωθῆ ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τὰ κοινοβούλια τῶν ἑξ χωρῶν.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς Συμφωνίας, ὁ κ. Ἀντενάουερ εἰς δηλώσεις του πρὸς τὸν τύπον ὠκτιρεῖ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, διότι ἐπιμένει ἀκόμη νὰ μὲνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ Σχῆδιον Σουμάν καὶ κατὰ γενικὸν τρόπον ἔξω τῆς Εὐρώπης. Μετὰ τὰς συνομιλίαις του μὲ βρετανικὰς προσωπικότητας, δὲν ἐλπίζει ὅτι εὐκολα οἱ Ἕλληλοι θά μεταβάλουν τακτικὴν. «Ἐθλίβην, εἶπε, ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Μόρισον, ὁμιλοῦντος περὶ τῆς Ἀγγλίας ὡς περὶ γείτονος τῆς Εὐρώπης. Ἐὰν εἴμεθα γείτονες, εἴμεθα γείτονες ἐπιβάται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον βυθίζεται καὶ πρόκειται νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι ὁμοῦ. Ἡ κατάκτησις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἡπείρου ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, ἐὰν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ, ἀσφαλῶς δὲν θά ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν Ἀγγλίαν νὰ σωθῆ».

Πλεῖστα ἐμπόδια παρενεβλήθησαν καὶ τεράστιαι δυσκολίαι παρέστη ἀνάγκη νὰ ὑπερπηδηθοῦν μέχρις ὅτου φθάσωμεν εἰς ἓν συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα μεταξὺ τῶν δύο κυριωτέρων ἐνδιαφερομένων χωρῶν καὶ κατόπιν τῶν ἄλλων τεσσάρων αἱ ὅποια συμμετέχουσι μέχρι σήμερον εἰς τὴν Κοινότητα ἀνθρακος καὶ χάλυβος. Αἱ κυριώτεροι δυσκολίαι δὲν ἦσαν τεχνικαί. Ἐκ τῆς πλευρᾶς ταύτης εἶχομεν νὰ παλαισώμεν κατὰ τῆς ἀντιδράσεως τῶν διαφόρων καρτέλ, τῶν βασιλείων τοῦ πλοῦτου, τῶν ἐμπόρων τοῦ θανάτου καὶ τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ ἐργάτου. Ἄλλ' ἢ μεγαλυτέρα ἀντιδράσις ὑπῆρξε πολιτικὴ. Αὕτη προσεκλήθη καὶ ὑπεδαυλίσθη ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς οἱ ὅποιοι παραχωροῦν ἀνεξαρτησίαν εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀκτῆς τοῦ Χρυσοῦ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐκόπησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου, ἐνῶ πλάι στας χώρας αὐτὰς ἀκούεται, ἕως τὰ ἄστρα, ἡ φωνὴ δι' ἐλευθερίαν τῆς ἑλληνικωτάτης Κύπρου. Βλέπουσι τὴν Γαλίαν νὰ τείνῃ τὸ ἄσπλον χέρι της εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς τοὺς ἐξέφυγαν οἱ ἀνόητοι ποὺ ἐπὶ δύο αἰῶνας ἐξηκολούθουν νὰ ἀλληλοσφάζωνται διὰ νὰ ἐπικρατῆ ἡ ἰδικὴ των οἰκονομικὴ πολιτικὴ.

Πάντως, εἴπομεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ Γάλλοι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ συνεργασθῶμεν μὲ ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τείνομεν τὸ χέρι μας τίμια καὶ ἀδελφικὰ εἰς τοὺς Ἕλληλους καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ νὰ συνεργασθοῦν μαζί μὲ ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ ἴσως αὖριον καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τώρα, μὲ τὴν πιθανὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας δι' εἰρηνικοὺς σκοποὺς, ἴσως αἱ ἀποστάσεις ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ νὰ μὴ εἶναι πλέον παρὰ ἓνα πήδημα καὶ τὰ διάφορα παραπετάσματα, εἴτε ἀπὸ σίδηρον εἶναι εἴτε ἀπὸ ὀτιδήποτε ἄλλο, νὰ μὴ ἔχουν εἰς τὸ μέλλον μεγαλυτέραν δύναμιν ἀπὸ ἓνα φύλλο χαρτί.

Δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ νὰ τελειώσῃ ἡ Συμφωνία ἀνθρακος καὶ χάλυβος, καὶ ἤρχισαν ἐτοιμαζόμενοι πλεῖστοι ἄλλαι ἐνώσεις, ἡ ὅπως ὀνομάζονται διεθνῶς, πούουλ. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ παρὰ τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Φλεγμλέν προταθεῖσα Ἐνωσις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Γεωργικῶν Προϊόντων, ἡ ἐπονομασθεῖσα καὶ Πρασίνη Ἐνωσις.

Ἄλλην ἐνωσιν, τὴν τῶν μεταφορῶν, ἐπρότεινε εἰς τὸ Στρασβοῦργον ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰσχυοῦσων παρὰ τῆ Γαλλικῆ Ἐθνοσυνελεύσει κ. Μποναφούς.

Ὁ μόνιμος ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γαλλίας κ. Ρομπέρ Μπυρὸν

μετά τοῦ κ. Νατάν ἀγωνίζονται νὰ διεκπεραιώσουν τὴν γαλλο ἰταλικὴν τελωνειακὴν ἔνωσιν, ἥτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον διὰ τὴν μετέπειτα εὐρωπαϊκὴν τελωνειακὴν ἔνωσιν. Ὁ κόμης Σφόρτσα ἐπρότεινε τὴν ἔνωσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας, πλεῖστα δὲ ἄλλαι ἐνώσεις ρελετῶνται, ὅπως ἡ ἔνωσις τῶν ὑφαντουργικῶν ὑλῶν καὶ προϊόντων, ἡ ἔνωσις τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, ἡ ἔνωσις τοῦ πετρελαίου κ. ἄ. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν ἐνώσεων συστηματοποιεῖται, ὃ δὲ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς εἶναι φανερός. Ἐφ' ὅσον δὲν κατέστη μέχρι σήμερον δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος διὰ πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑυρώπης, γίνεται προσπάθεια οικονομικῆς ἐνώσεως, πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ἀναχρονισμοῦ ὃν ἀποτελεῖ τὸ οικονομικὸν εὐρωπαϊκὸν μωσαϊκόν.

Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἔνωσις ἀνθρακος καὶ χάλυβος εἶχεν ὠρισμένα πλεονεκτήματα, μᾶλλον γεωγραφικά, ἐφ' ὅσον ἡ παραγωγή εἶναι συγκεντρωμένη, αἱ ἐπιχειρήσεις σχετικῶς ὀλιγάριθμοι, ἡ πρώτη ὕλη εὐρίσκειται ἐπὶ τόπου καὶ μάλιστα ἐν ἐπαρκείᾳ, ἡ δὲ ἀγορὰ καταναλώσεως δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εἶναι σχεδὸν ἐνοποιημένη. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τὰς ἄλλας ἐνώσεις καὶ ἰδίως μὲ τὴν γεωργικὴν. Σήμερον εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑυρώπην βάσις τῆς γεωργίας εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ περιουσία, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτῆρ εἶναι τόσο ἀπόλυτος ὥστε δημιουργεῖ μίαν κατὰστασιν διαρκοῦς ἀναρχίας. Ἐδῶ ὁ πλάγιος δρόμος δὲν εἶναι δυνατός. Νὰ προσβληθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας εἶναι σὰν νὰ σκοτῶνωμεν τὴν ἔνωσιν ἐν τῇ γενέσει τῆς. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ συνδιατάξωμεν ἡ μᾶλλον νὰ σχεδιοποιήσωμεν, καὶ ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπιβάλωμεν τὸ ρωσικὸν σύστημα τοῦ πλάνου, πρέπει νὰ τὸ δικαιολογήσωμεν, ὥστε οἱ ἰδιοκτῆται νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν μόνον τῶν.

Πρὸς τοῦτο χρειάζεται διπλῆ προσπάθεια, ἀφ' ἑνὸς νὰ δώσωμεν εἰς τὸν παραγωγὸν τιμὰς σταθερὰς καὶ ἐπικερδαῖς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ δώσωμεν εἰς τὸν καταναλωτὴν ἀφθονίαν προϊόντων εἰς χαμηλὰς τιμὰς, πράγματα τὰ ὅποια ἡ εὐρωπαϊκὴ οἰκονομία εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἀνίκανος νὰ δώσῃ, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς κόστους. Ὑπάρχουν πάλιν εἶδη τὰ ὅποια ἡ εὐρωπαϊκὴ οἰκονομία παράγει ἐν ὑπεραφθονίᾳ, ὅπως ὁ οἶνος, καὶ τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ καταναλωθοῦν εἰς μόνην τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀγοράν, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν τὰ προστατευτικὰ μέτρα καὶ τοὺς παρανόμους συναγωνισμούς. Πάντως ὅμως, μὲ τὴν θεραπευτικὴν ἀγορὰν ποὺ δημιουργεῖται ἐν Ἑυρώπῃ, θὰ κατορθωθῇ ἡ εἰδίκευσις κατὰ περιοχὰς καὶ κατὰ προϊόν, πράγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐξαλείψῃ τοὺς παρανόμους ἀναγωνισμούς καὶ θὰ ἐλαφρώσῃ τὰς τιμὰς ἀπὸ τοὺς τελωνειακοὺς δασμούς.

Ἐκ τούτου ὅμως φερόμεθα πρὸ μιᾶς ἀντιφάσεως, ἡ ὅποια θέτει ἀντιμέτωπον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ παραγωγοῦ μὲ τὴν κατανόμην τῆς παραγωγῆς. Ἡ λύσις τῆς ἀντιφάσεως ταύτης θὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἑυρώπην τὴν ὁποίαν θέλομεν νὰ δημιουργήσωμεν τὸ πραγματικὸν τῆς Καταστατικῆς.

Κατὰ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, ἡ ἀντιφάσις αὕτη εἶναι μᾶλλον φαινομενικὴ παρά πραγματικὴ. Ἡ κατανόμη, ὅφ' ἕλα τῆς τὰ σχήματα, ἐπιβάλλεται εἰς τὴν γεωργίαν ἐν ᾧ μέτρῳ τῆς ἐξασφαλίζει τὴν μεγαλύτεραν δυνατὴν ἀπόδοσιν μὲ τοὺς ὀλιγωτέρους δυνατοὺς κινδύνους. Εἰς τὴν περιπτώσει μᾶς τὸ λεπτόν σημεῖον εἶναι ποῖος θὰ ἀρχίσῃ πρῶτος. Θὰ ἀρχίσῃ ὁ καλλιεργητῆς ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν ἔνωσιν ἢ θὰ πρέπη ἡ ἔνωσις νὰ τὸ δικαιολογήσῃ ἐμπράκτως;

Κατὰ τὴν γνώμην μας πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ὁ καλλιεργητής, καὶ διὰ νὰ ἀρχίσῃ πρέπει νὰ πιστεῦσῃ, νὰ πεισθῇ. Ποίος ὁμῶς θὰ τὸν πείσῃ; Ἐδῶ εἶναι ἡ λύσις. **Αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις.**

Δυστυχῶς, εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὑπάρχει μία κακῶς ἐννοουμένη ἐλευθερία, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία θὰ ἔπρεπε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὕτη πειθαρχία εἰς τὸ οἰκονομικὸν πεδίου εἶναι ἡ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις, τόσον ἡ τεχνικὴ, ὅσον καὶ ἡ κοινωνικὴ.

Ἐκ τούτων ὅλων ἀγόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην σχηματισμοῦ ἐνὸς εὐρωπαϊκοῦ ὑπουργεῖου οἰκονομικῶν ὑποθέσεων, τοῦ ὁποῦο σκοπὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ συντονισμὸς τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἐνὸς καταστατικοῦ κοινῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας, τὸ ὁποῖον, ἐξασφαλίζον τὸν ἐπιχειρηματίαν, θὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν σημερινὴν του ἀβεβαιότητα καὶ θὰ τὸν φέρῃ μόνον τοῦ πρὸς τὴν κοινὴν συνεργασίαν. Ἐνα καταστατικὸν φιλελευθερισμοῦ, προσηρμοσμένου ὁμῶς εἰς τοὺς νόμους τῆς σημερινῆς ἐξελίξεως, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἀφήνῃ ταλαντεύσεις εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ τὰς μεγάλαις ὀργανώσεσι ἢ τὸν θάνατον!

Πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἢ κατὰ στάδια καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον συγχώνευσις τῶν μικροϊδιοκτησιῶν εἰς μεγάλας ἀγροτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἓνα σύστημα μεταξὺ τῶν κολοσιαίων ἀμερικανικῶν ἀγροτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν ἀχανῶν σοσιετικῶν κολχόζ. Μεταξὺ καπιταλισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ πρέπει νὰ ἐξευρεθῇ τὸ σύστημα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγροτικῆς συνεργατικῆς, κάτι μεταξὺ τῆς γιουγκοσλαβικῆς ζαντρούγκα καὶ τοῦ τσεχοσλοβακικοῦ συστήματος τοῦ 1948, τὸ ὁποῖον συνήγειρε τόσον μέγαν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν κοινὴν προσπάθειαν.

Διὰ τὸν σημερινὸν λαβύρινθον τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας πταίει ὁ οἰκονομικὸς ἐθνικισμὸς καὶ ὁ κακῶς ἐννοούμενος παρεμβατισμὸς, οἱ ὅποιοι κατετεμάχισαν τὸ εὐρωπαϊκὸν ἔδαφος καὶ τὸ κατέτησαν ἀνίκανον νὰ παραβληθῇ μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Διὰ νὰ καταργηθοῦν αὐτὰ τὰ διαφράγματα, εἶναι ἀδήριτος ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν μίαν Νέαν Ἀρχὴν, ὑπεράνω ἐθνισμῶν καὶ ἐθνικιστικῶν κυβερνήσεων, μίαν Ἀρχὴν ἣ ὁποία νὰ κατορθώσῃ νὰ νικήσῃ τὰς ἐν ταῖς κυβερνήσεσι πολιτικὰς ἐπιρροὰς καὶ τὰ διάφορα ρουσφέτια. Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι, εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ διὰ κτηνῶν καλλιεργούμενη μικρὰ ἀγροτικὴ ἐπιχειρήσις εἶναι ἀσύμφορος λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ της κόστους καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συναγωνισθῶμεν ἡμεῖς μὲ τὴν δωδάμαξάν μας τὰ ἄεροπλάνα τῶν τεραστίων ἀμερικανικῶν ἀγροτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὰ τεράστια τρακτέρ τῶν ἀπεράντων ρωσικῶν κολχόζ.

Ἡ ἔνωσις τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης εἶναι ἐπιβεβλημένη καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἐφ' ὅσον ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν της πολιτικὴν. Πρόσφατον παράδειγμα ἔχομεν τὴν κατανομήν τῶν σπανίων πρῶτων ὕλων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ Ἡνωμένα Πολιτεία ἐλέγχουν μερικὰ στρατηγικὰ εἶδη, κυρίως τὸ βαμβάκι, τὸ θεῖον καὶ τὸν ψευδάργυρον, ἐνῶ ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἐλέγχει πάλιν τρία ἐκ τῶν κυριωτέρων εἰδῶν, τὸ μαλλί, τὸ καουτσούκ καὶ τὸν κασσίτερον. Μὲ τὸν κορεατικὸν πόλεμον αἱ Ἡνωμένα Πολιτεία ἐμπλοκάρισαν τὰς τιμὰς, ἐνῶ ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἐπέτρεψε τὴν συνεχῆ ἀνοδὸν τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν της, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῶν Ἀμερικανῶν. Ἐκ τῆς

συνεχοῦς ταύτης ὑφώσεως τῶν τιμῶν ἡ Μεγάλη Βρετανία ἀπεκόμισε τεράστια κέρδη, αὐξήσασα τὰ εἰς χρυσὸν ἀποθέματά της κατὰ τὸ 1950 κατὰ 1558 ἑκατομύρια δολλάρια καὶ τὰ εἰς συνάλλαγμα κατὰ 80 ἑκατομμύρια.

Ἡ Ἀμερικὴ ἤρχισε πρώτη ἀντιδρῶσα, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐξαγωγῆς πρώτων ὑλών πρὸς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ διὰ τῆς ἀλλαγῆς πολιτικῆς εἰς τὴν ἀγορὰν βρετανικῶν πρώτων ὑλών, διὰ νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ ὑψωμοῦ. Ἡ Μεγάλη Βρετανία ἀντεπετέθη διὰ τῆς ἀργοπορίας ἐξαγωγῶν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐψήφισε 143 ἑκατομ. λιρῶν καί, ἀντὶ νὰ ἐξάγῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀποθηκεύουσα δολλάρια, ἀπεθήκευσε πρώτας ὕλας. Ἡ διαμάχη αὕτη ἐξηκολούθησε, πρὸς μεγάλην ζημίαν τῶν ἄλλων χωρῶν αἱ ὁποῖαι ἐβλάπτοντο διutiως παρ' ὕλας τὰς προσπάθειάς τῶν κ. κ. Ντίρκ Στίκκερ καὶ Μαρζολέν.

Πρὸς συμβιβασμόν, ἀπεστάλη εἰς Εὐρώπην ὁ «Τσάρος», ὅπως ἀπεκλήθη ὁ συντονιστῆς τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανικῆς κινήτοποιήσεως καὶ πρῶν γενικός διευθυντῆς τῆς Τζένερал Ἐλέκτρικ κ. Τσάρλς Γουίλσον. Καὶ εἰς ἡμᾶς μὲν τοὺς τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης ἔκαμε παρατηρήσεις ὅτι δὲν ἐργαζόμεθα γρήγορα διὰ τὸν ἐξοπλισμόν μας, μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς ὁμῶς τὰ κανόνισαν πολὺ καλά.

Συμπέρασμα: Πρέπει νὰ ἐνωθῶμεν βλοὶ οἱ λαοὶ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἄλλο σημεῖον. Δὲν ξεύρω ἂν προσέξατε τὸ κείμενον τοῦ διατάγματος τῆς ἀνακλήσεως τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἀρθουρ, ὑπογεγραμμένου παρὰ τοῦ κ. Τρούμαν. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς:

«Λυποῦμαι βαθῶς, διότι ὡς Πρόεδρος καὶ ἀνώτατος Διοικητῆς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὀφείλω νὰ σὰς ἀντικαταστήσω ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῶν ἡνωμένων Δυνάμεων, ὡς ἀνώτατον διοικητὴν τῶν δυνάμεων τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὡς ἀνώτατον διοικητὴν ἐν Ἀπὼ Ἀνατολῇ, ὡς ἀνώτατον ἀρχηγὸν τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἐν Ἀπὼ Ἀνατολῇ».

Καὶ διὰ μὲν τὴν ἀνάκλησιν τοῦ στρατηγοῦ ὡς ἀρχηγοῦ τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων ἀρμόδιος ἦτο ἀσφαλῶς ὁ κ. Τρούμαν, διὰ τὴν ἀνάκλησίν του ὁμῶς ἀπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατευμάτων τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἀρμόδιος ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Ὅργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ὄχι μόνον ὁ κ. Τρούμαν.

Ἄλλο σημεῖον ἀκόμη σπουδαιότερον, αἱ δηλώσεις τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἀρθουρ, εἰς τὰς ὁποίας οὐδαμῶς ἔκαμνε μνείαν τῆς συμβολῆς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Κορέας ἀλλ' ἐτόνισε μόνον τὰς μεγάλας ἀπωλείας τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐζήτησε νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἀσίαν, ρίπτων κατὰ τῶν Κινέζων κομμουνιστῶν τὸν Τσάγκ Κάι Σὲκ καὶ τοὺς ἄλλους μὴ κομμουνιστικοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας.

Καὶ ὡς πρὸς τὰς ἀπωλείας, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι μόνον Γάλλοι ἐφονεύθησαν δύο ἑκατομμύρια κατὰ τοὺς δύο τελευταίους πολέμους εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πολλῶν ἑκατομμυρίων Εὐρωπαίων, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ κολοσσιαῖον της οἰκονομικῶν μεγαλειῶν. Ὡς πρὸς τὴν μεταφορὰν τοῦ πολέμου εἰς τὴν Ἀσίαν θὰ εἴμεθα ἀπέριωρος εὐτυχεῖς ἔαν, προκειμένου νὰ γίνῃ καὶ τρίτος πόλεμος, γίνῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, διότι εἶναι ἄδικον μία γενεὰ ποῦ ὑπέστη δύο συνεχεῖς πολέμους νὰ ὑποστῇ καὶ τρίτον ἐν Εὐρώπῃ.

Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ ἄμυνα τῆς Ἀσίας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ἄμυναν τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' ἐν τιαυτῇ περιπτώσει, ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμήσωμεν πάλιν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ μὴ καταστραφῶν αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι καὶ νὰ μὴ ὑποστοῦν ὅσας ἡμεῖς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρέπει αὐταὶ νὰ δώσουν μίαν πραγματικὴν βοήθειαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ὄχι μὲ τὸ σταγονόμετρον, διότι αὐτὴ ἡ φειδωλία τῶν θὰ προκαλέσῃ μετέπειτα ἀφαντάστως μεγαλυτέρας δαπάνας καὶ καταστροφάς.

Ἐὰν διὰ τὰς πέντε μεραρχίας τὰς ὁποίας προσφέρει ἡ Ἀγγλία διὰ τὴν ἄμυναν τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης ἡ Ἀμερικὴ τῆς προσφέρῃ τόσον μεγάλα πλεονεκτήματα, δὲν πρέπει νὰ παζαρῆσῃ τὴν βοήθειαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα προσφέρουσαν τριάντα μεραρχίας ἐκ τοῦ καλυτέρου στρατοῦ τοῦ κόσμου.

Καὶ ἐπειδὴ διὰ νὰ θγάλη ἡ Ἑλλάς ἕνα τόσον μέγαν στρατὸν ἀναγκάζεται νὰ ἀφήσῃ τὴν οικονομίαν τῆς νὰ παραλύῃ, τὴν γῆν τῆς ἀκαλλιέργητον, τὴν βιομηχανίαν τῆς χωρὶς πρώτας ὕλας καὶ νεώτερον ἐξοπλισμὸν, δημιουργοῦντα ὅλα ὅμοῦ τὸ τεράστιον ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς, ὀφείλει ἡ Ἀμερικὴ, ἐναντι τῆς ἑλληνικῆς ὀλοκληρωτικῆς πάντοτε καὶ αὐθορμήτου θυσίας, νὰ τῆς προσφέρῃ τὴν βοήθειάν τῆς, τὴν οικονομικὴν τουλάχιστον, ἐξ ἴσου ἀφθονον καὶ ἀποτελεσματικὴν.

Τὰ παραδείγματα τοῦ 1914 καὶ τοῦ 1939 ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ψυχικὸν σθένος τῶν λαῶν καὶ τὰ στρατιωτικὰ δαιμόνια δύνανται νὰ κερδίσουν μίαν ἢ μερικὰς μάχας, εἰς τὸ τέλος ὅμως τὸν πόλεμον κερδίζει ἡ μεγαλυτέρα καὶ ρωμαλεωτέρα βιομηχανικὴ δύναμις.

Ἡ κατάληψις μιᾶς χώρας ὅπως ἡ Κίνα, πυκνοκατοικημένης μὲν ἀλλ' ἄνευ βιομηχανικῆς δυνάμεως, δὲν ἀλλάζει τὴν παγκόσμιον βιομηχανικὴν ἰσορροπίαν ἀντιθέτως, ἡ κατάληψις ἐνὸς βιομηχανικῶς ὑπερσφωδιασμένου ἐδάφους, ὅπως ἡ Εὐρώπη, δύναται νὰ κλίνῃ ἀποφασιστικῶς τὴν πλάστιγγα. Ἡ Ἀμερικὴ μόνη τῆς κατέχει μίαν βιομηχανικὴν δύναμιν μεγαλυτέραν ἀπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν δορυφόρων τῆς.

Ἐν τούτοις, τὰ ἐργοστάσια τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶναι πλέον τρωτὰ ἀπὸ τὰ ρωσικά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μειώνει τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀλλ' ἡ μείωσις αὕτη εἶναι πάλιν πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὴν βιομηχανικὴν συμβολὴν τῆς Εὐρώπης, ὅπου σημαίνει ὅτι ἡ κλῆσις τῆς νίκης ἐν περιπτώσει πολέμου εἶναι πάλιν ἡ Εὐρώπη.

Ἐὰν ὁ συνδυασμὸς Ἀμερικὴ—Εὐρώπη εἶναι πανίσχυρος, ὁ συνδυασμὸς Ρωσία—Εὐρώπη εἶναι ἐξ ἴσου ἰσχυρός. Μὴ λησμονώμεν ὅτι ἡ Εὐρώπη μόνη, ὑπὸ τὴν μπόταν τοῦ Χίτλερ, ἀντέστη ἐπὶ πέντε ἔτη εἰς τὰς συνδυασμένας ἐπιθέσεις Ρωσίας, Ἀμερικῆς, Μεγάλης Βρετανίας. Ὑπὸ τὴν σιδηρὰν πειθαρχίαν τῶν Σοβιέτ, ἐὰν ἀφεθῇ ἡ Εὐρώπη νὰ καταληφθῇ, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀντιστῇ σχεδὸν ἐπ' ἄπειρον.

Διὰ ταῦτα, ἡ δημιουργία μιᾶς ἠνωμένης Εὐρώπης, καλῶς ἐξοπλισμένης, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ὄχι μόνον διὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐρῆνην ὅλου τοῦ κόσμου. Τὴν ἔνωσιν ταύτην, χωρὶς κατακτητικὰς βλέψεις, ἀλλὰ ἰσχυρὰν καὶ φοδερὰν δι' ὅποιον τολμήσῃ νὰ τὴν προσβάλλῃ, θέλομεν, καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν, νὰ δημιουργήσωμεν. Πρέπει νὰ γίνωμεν ἰσχυροί, διὰ νὰ εἴμεθα καὶ σεβαστοί.